

Parlem normalment de la presència de Déu en nosaltres. Cert, hi és. En el profund, en el fons del fons.
Parlem de la presència de Déu en els altres. Cert hi és, habita en ells, els conforta, els estima, els guia.
Parlem de la presència de Déu a la natura. L'artista, l'Autor, el Pare. Tot parla d'Ell.

Avui, però, per què no reflexiones, si és possible des del cor, de la nostra presència en Ell, en Déu. O és que penses que no hi ets en Ell ?.

Com la mare porta el fill a les seves entranyes, com el gra porta la potencialitat de nova vida, i el cor humà porta a les persones que estima, Déu et porta, i molt més que tot això, en Ell.

Per dir-ho d'una manera poc correcta, pensa per uns instants, com et deu conèixer Ell a tu. Quina mirada, quina percepció, quins sentiments, quina misericòrdia, quina comprensió, quin amor, quina paciència, quines esperes, i quin goig !!.

Déu et veu molt millor que tu mateix o tu mateixa. Nosaltres difícilment ens perdonem. Ell fàcilment ens dispensa. Nosaltres no estem massa contents de nosaltres mateixos. Ell està molt més content de la nostra persona. Nosaltres esperem esdevenir més purs i sants per ser admesos a la seva presència. Ell ja ens té presents, abans de que vinguéssim al món.

Potser ja comença a ser hora de que et deixis anar i t'abandonis en els braços del teu Déu i Senyor. No creus?. No li resultarà una novetat, perquè des de sempre Ell s'ha deixat anar per tu, fins a prendre la teva condició humana i donar aquesta vida mortal per incorporar-te a la definitiva.
